

תפילת ראש השנה – נוסח פרטי

אבינו שבשמיים, תן לנו שנה של שקט.

כי נורא נמאס לנו לפחד, אלוהינו ואלוהי אבותינו, אין לנו כבר כוח לזה שדרוקא הדברים הכי קטנים הם גם הכי מבהילים. אנחנו לא רוצים לפחד כשהילד עולה להסעה. הוא רק בן שמונה, ולא ייתכן שבעולם אותו בראת מישהו יראה בו אויב. אנחנו לא רוצים לפחד כשאנחנו קונים אוכל לשבת, כשאנחנו יוצאים לערב רומנטי עם האשה, כשאנחנו נוסעים לטייל וטועים באחת הפניות. אתה אולי ה' צבאות, אבל אנחנו כבר השתחררנו. בשנה הבאה, תן לנו להיות לפעמים רגילים. סתם בני־אדם שקמים בבוקר והולכים לעבודה בלי שמישהו ירצה לרצוח אותם. זו לא בקשה גדולה במיוחד. לא בשבילך.

אבינו שבשמיים, תן לנו את הכוח לא לשנוא.

לא לשנוא את העשירים, מפני שאין לנו. לא לשנוא את השלום, בגלל שלא ניצחנו במלחמה. לא לשנוא את אלה שהתכוונו לטוב, בגלל שזה יצא רע. לא לשנוא את מי ששונה מאתנו, כי זו אינה הדרך לאהוב את עצמנו. לא לשנוא את כשלונותינו, כדי שלא נפסיק לנסות. לא לשנוא את האויב, כי זה רק נותן לו כוח. לא לשנוא את עצמנו, לדעת איך לסלוח. ואם כבר מדברים, אולי כדאי, ריבוננו של עולם, שתסביר לכולם שאסור ואי־אפשר לשנוא בשם האהבה אליך.

אבינו שבשמיים, החזר אלינו את העתיד.

כי איכדנו אותו. בפגישתנו הקודמת, אלוהינו, דיברת על ימים בהם יגור זאב עם כבש. הבעיה היא שמאז אנחנו מתווכחים מי יהיה הזאב ומי השווארמה. אבותינו ידעו שרק מי שמוכן ללכת במדבר, גם יגיע בסוף. אנחנו חיים בלי שיהיה לנו מושג מה יקרה הלאה. אין אף אחד שיכול אפילו לנחש איך ניראה בעוד עשר שנים, או חמש, או בתשרי הבא. אין לנו מטרות, רק תגובות. אם היו מוציאים מתולדותינו את השנה שהייתה, לא היה קורה כלום. אנחנו רק קצת פחות חכמים, קצת פחות מקווים, קצת יותר עצובים. קצר וקצוב הוא הזמן שנתת לנו על פני האדמה, מוכח להיות משהו טוב יותר לעשות בו.

אבינו שבשמיים, החזר אלינו את אהבת האל.

כי החלפנו את האלוהים של האהבה, באלוהים של יראה. אלוהים של איסורים וחרמות, צווים וגזירות, אלוהים שמקלל ומבקש תקציבים, שאומר לך מה ללבוש, מה לאכול, איפה לגור ובמי להילחם. אלוהים של פסקי הלכה תמוהים, משגיחי כשרות מושחתים ופקחי שבת כמדים. אלוהים של דין רודף, של סירוב פקודה, של שריפת עצים והכאת שוטרים. אלוהים שהורד בדרגה עד שבמקום סמל, הפך לסמל-דת. אתה יודע יותר מכולם, אלוהינו שבשמיים, שאינך כזה. אלוהים אינו בפרטים הקטנים, אלא דווקא בגדולים ביותר. תן לנו, אלוהים, בשנה הזאת, להיות אנשים טובים, לאהוב את האחר, ולדבר איתך ישירות, בלי מתווכים. השמועה אומרת שבעשות הימים הקרובים קליטת השידורים אצלך תהיה טובה מן הרגיל.

אבינו שבשמיים, עשה את חיינו פשוטים יותר.

תן לנו את פרנסתנו בכבוד ואולי טיפה יותר. תן לנו זמן עם ילדינו וכשם אלוהים, גם סבלנות אליהם. תן לנו עיתונים משעממים, מלבד בעמודי הספורט. שמור על הורינו, בייחוד אם אין להם ביטוח משלים. תן לנו שנה עם פחות פיגועים, פחות תאונות, פחות חקירות, פחות התבטאויות טיפשיות, מה שפחות אנשים עם פחות. תן לנו שמחות לא מסובכות: ניצחון בנקודה בשניית הסיום, חג שמח אחד בלי כוננות, סרט

שראלי מצוין, הצגה מעוררת מחשבה, ספר שנרצה לקרוא פעמיים. אין
'נו דרישות גדולות, ריכוזו של עולם, אנחנו אפילו לא מכינים ממתי זה
ראה בלתי אפשרי.

ובינו שבשמיים, יותר מכל, למד אותנו לעשות זאת בעצמנו.
לא שאנחנו מתנגדים לזה שתזוז קצת לטובתנו את הגלגל, אבל אנחנו
זוותרים מראש על הדם, האש ותמרות העשן (את זה כמילא הצלחנו
לסדר לבד). התסכול הגדול שלנו, אלוהינו, הוא שאת רוב הדברים
שאנחנו רוצים, יכולנו לעשות בלעדיך. היינו אפילו קרובים מאוד פעם או
פעמיים. קרובים לשלום, קרובים להצלחה כלכלית, קרובים להסכמה
בינינו. כל מה שאנחנו צריכים ממך, זה שתחזיר אותנו למסלול. ספר
זהדרכה הקודם שלך, בינינו, הצליח אפילו יותר מהנזיר עם הפרארי. קצת
התייאשנו מעצמנו, ריבוננו, ואין לנו כבר הדבה אלטרנטיבית. היום בערב
ישב בבית, נטבול תפוח בדבש, ונגיד כמו תמיד שבשנה הבאה יהיה יותר
טוב. רק תן לנו רמז, אבינו שבשמיים, איך בדיוק עושים את זה?

